

Studentská výměna na Očanomizu džoši daigaku

Univerzita Karlova
Eva Špriňarová

Od doby, co jsem začala navštěvovat hodiny na Očanomizu, uplynul již 1 semestr. Výuky jsem se účastnila distančně, protože kvůli koronaviru trval po celou dobu zákaz vstupu do Japonska. Tímto bych se chtěla podělit o své zkušenosti s touto formou výuky.

Popravdě řečeno, ještě před rokem by mě ani nenapadlo, že budu někdy studovat v zahraničí (a ještě k tomu distančně). Dříve jsem z toho měla celkem strach, avšak poté, co jsem uspěla ve výběrovém řízení, jsem se do Japonska začala opravdu těšit. Později bylo bohužel rozhodnuto, že semestr začne online, čehož jsem se trochu obávala. Nejvíce mi dělal starosti časový posun. Ten je poměrně velký, a proto jsem musela vstávat ve 2 hodiny ráno. Zprvu to bylo náročné, ale postupně jsem si na nový denní režim zvykla.

Kromě toho byl výběr předmětů vyučovaných distančně značně zúžený, a tak jsem si místo předmětů o japonské literatuře, které jsem si původně chtěla zapsat, musela zvolit jiné. Vybrala jsem si nakonec předměty týkající se společnosti a také několik zaměřených na jazyk. Předměty, které na mě udělaly největší dojem, byly Nihongo enšú 3B a Nihon džidžó enšú 2B. Cílem prvního předmětu bylo udělat rozhovor s odborníkem oboru, který nás zajímá, a následně vytvořit časopis. Já jsem například dělala rozhovor s paní zaměstnanou v knihovně, která patří k univerzitě. Během celého procesu přípravy časopisu od vymýšlení otázek až po tisk jsem se toho opravdu hodně naučila. V hodinách Nihon džidžó enšú 2B jsem se pak dozvěděla nejen spoustu zajímavých informací o Tokiu, ale mohla jsem se také zúčastnit projektu s žáky 4. a 5. ročníku očadajské základní školy.

Na dívčí školu jsem chodila poprvé v životě a myslím, že to byla dobrá zkušenost. Zjistila jsem, že se výuka na Očadai v porovnání s českými školami v určitých věcech liší. Třeba v tom, že je od žáků v každé hodině vyžadován aktivní přístup. Na to, že bylo celé vyučování online, se pořádalo také velké množství studentských setkání či rozhovorů na nejrůznější témata. Jsem ráda, že díky tomu jsem měla mnoho příležitostí mluvit s rodilými Japonkami. V průběhu semestru jsem byla sice zahlcena domácími úkoly, ale moc mě to bavilo. Ačkoliv jsem se do Japonska nedostala a musela se potýkat s velkým časovým posunem, stálo to rozhodně za to.

Na závěr bych chtěla poděkovat všem, kteří mi během semestru pomáhali. Mé díky patří našim třídním učitelům Hagiwaře-sensei a Macudovi-sensei za neustálou podporu, vstřícnost a pomocnou ruku, když se naskytl nějaký problém. Dále bych chtěla poděkovat mé vedoucí Umetadě-sensei, která každý měsíc pečlivě pročítala mé slohy a uspořádala se mnou několik studijních setkání. V neposlední řadě bych za všechno ráda poděkovala ostatním vyučujícím a mým spolužačkám z různých koutů světa.

